Kyläsanomat

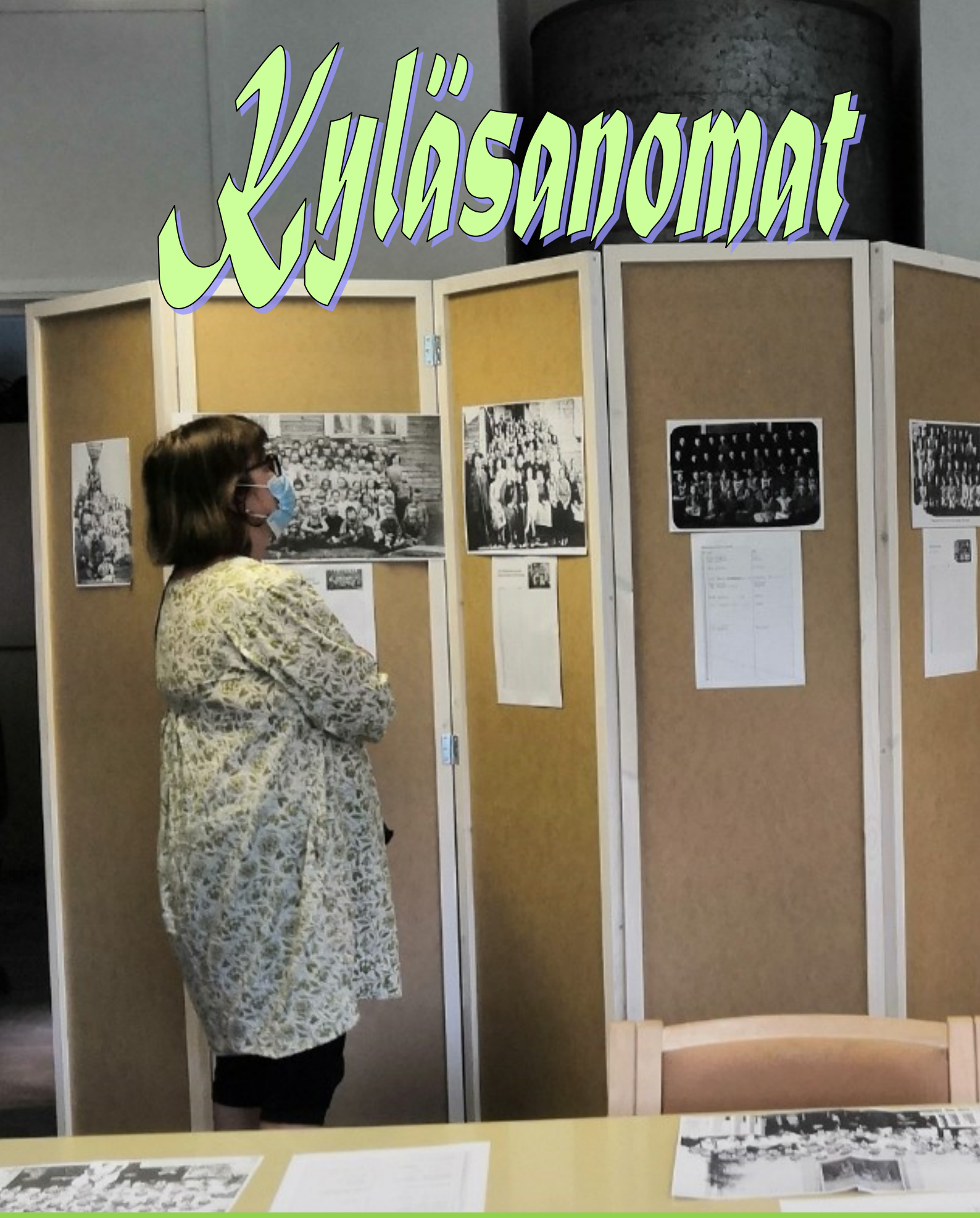

2021 Vaarankylän kyläyhdistyksen viidestoista tiedotuslehtinen

- Vaarankylän tapahtumia viime vuoden lopulta ja kuluvalta vuodelta.

PUHEENJOHTAJAN KYNÄSTÄ Katsaus menneeseen ja kurkistus tulevaan...

Tervehdys teille hyvät Vaarankylän kyläyhdistyksen jäsenet. Kulunut vuosi on ollut meille kaikille hyvin poikkeuksellinen jatkuvan ja meitä rajoittavan pandemian takia. Pandemia on vaikuttanut kyläyhdistyksemme toimintaan, mutta yhteishengellä ja talkoilla olemme saaneet selätettyä vaikeudet. Alkuvuosi oli hiljaista aikaa yhdistyksemme tiloissa, mutta kesän orastaessa rajoitukset onneksi hellittivät ja saimme järjestää tapahtumia, kuten Rompetorin sekä paljon kaivatun Venetsialaiset. Molemmat tapahtumat olivat ihmisille mieleen ja saimme nauttia hienoista tapahtumista. Kesän jälkeen olemme saaneet huomata, että toimintamme on taas virkistymään päin ja tiloissamme on tapahtumia sekä juhlia tasaisesti pitkin loppuvuotta. Tämä nostaa hymyn meidän kaikkien kasvoille hankalien aikojen jälkeen. Tästä meidän on hyvä jatkaa eteenpäin vahvasti ja päästä tekemään hyvää niin kyläläisille, teille jäsenille sekä asiakkaillemme, jotka valitsevat kylämme juhlansa tai tapahtuman toteutuksen ympäristöksi.

Ystävällisin terveisin

Vaarankylän kyläyhdistyksen puheenjohtaja

Jani Naumanen

KORONAN KOURISSA

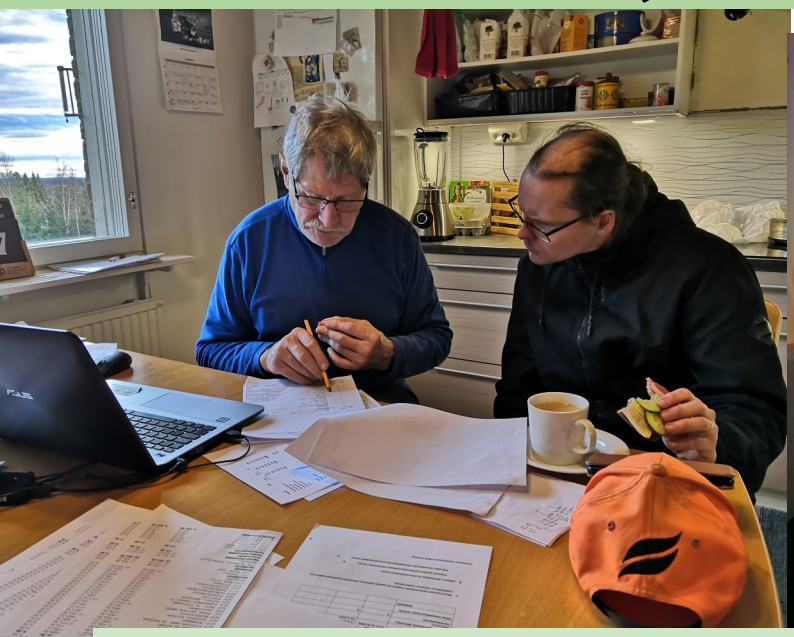

Korona kuritti kyläyhdistyksen taloutta vielä tähän syksyyn saakka ja tuloja tuovat juhla- ym. varaukset peruuntuivat yksi toisensa jälkeen eikä uusia varauksia tullut. Valtio avusti kylätalojen taloutta ns. korona-avustuksella. Avustus piti hakea kulttuuri– ja opetusministeriöltä. Hakemuksen teko vaati aikamoisen työmäärän. Siina tuli välillä puheenjohtajalla ja rahastonhoitajalla nälkäkin. Kirjanpidon mukaan korvausta haettiin 7000 euroa ja korvausta myönnettiin 5000 euroa. Tuo joulukuussa tullut summa tasapainotti taloutta, mutta ei peittänyt todellisia kylätalon ylläpitokustannuksia.

Saadun tuen käytöstä oli tänä syksynä tehtävä tarkka selvitys ja uutta tukea oli mahdollista hakea maaliskuun jälkeen syntyneisiin kuluihin. Puheenjohtajan ja rahastonhoitajan oli jälleen lyötävä viisaat päänsä yhteen ja värkätä selvityksiä ja hakemuksia. Ne saatiin ajallaan tehtyä ja nähtäväksi jää, saadaanko korona tukea vielä lisää.

Yhteistyö on ollut saumatonta ja sujuvaa. On onni että kyläyhdistyksellä on tällaistakin osaamista omasta takaa.

Rakas Äiti.

Joskus kun ajatuksissani palaan onnelliseen lapsuuteen maaseudun turvassa ja huolehtivan äidin ja isän hoivassa, mieleeni muistuu muutamia tapahtumia, joita muistelen lämmöllä.

Ensimmäiset mieleeni syöpyneet rakkaat muistikuvat onnellisesta lapsuudesta maalla ovat ajalta, kun minä noin viisivuotiaana olin sinulle apulaisena iltalypsyllä laidunmaalla. Enpä minä tainnut sen ikäisenä osata auttaa muuten kuin hätistelemällä koivunlehvällä sääskiä lehmien ympäriltä. Sinä hyräilit aina jotain kotoista, kun me kävimme vasikoita juottamassa. Sääsket inisivät ympärillä ja laulurastas rupatteli tarinaansa kauniissa kesäillassa.

Joka viikko sinä muistit kaikkien muiden kotitöiden lisäksi tehdä ohrarieskaa, joista minulle oli mieluisimpia ne reunat; ne kun oli niin rapeita. Myös pottukukko oli viikon kohokohta, kun se sitten hautui makuuhuoneen sängyn päädyssä villapeiton mutkaan käärittynä Mikki-kissa päällimmäisenä kehräämässä – se kun tykkäsi kukon lämmöstä yhtä paljon kuin minä sen mausta. Ja pottukukon kyytipoikana oli tietysti herkullinen pottupuuro. Taisinpa minä onnistua niistä sinun kertomistasi kukonteko-ohjeista itselleni reseptin kirjoittamaan ja aikanaan yksin asuessa reseptin mukaan kukon tekemään. Aika rapsakka siitä tuli, kun en malttanut sitä riittävän pehmeäksi hauduttamaan.

Tekemäsi uunituore pulla oli myös herkullista. Siitä on kanssani Tupalan Santtu-vainaa (naapurin koira) ehdottomasti samaa mieltä, kun se kävi meidän ulkoeteisessä nisuvarkaissa.

Kouluvuosina olin aika vilkas poika ja se varmaan vaati sinulta ja myös isältä kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä. Kiitollinen olen myös siitä, että sallit minun tehdä niitä ruutikokeilujani keittiön hellan ääressä, vaikka siinä hommassa taisi vähän kipunoita sinkoilla. Puhumattakaan ruutikokeista mustuneesta keittiön katosta, jonka kärsivällisesti luutusit puhtaaksi.

Kotona uurastamisen lisäksi sinulla riitti aikaa myös harrastuksiin: Vaatteiden ompelu, kehitysvammaistoiminta, voimistelupiiri, mattojen kutominen, ompelupiiri sekä öljyvärimaalaus, jonka tuotoksia saamme ihailla vielä tänäkin päivänä.

Äiti. Nyt kun olet päässyt lepoon ja isän luo, haluan kiittää sinua kaikista niistä opettamistasi elämän arvoista ja antamistasi neuvoista, jotka olet minulle matkaevääksi antanut.

Hyvää matkaa, rakas Äiti.

Poikasi Mika

IN MEMORIAM - MUISTAEN

AUNE PYLVÄNÄINEN

KALEVI KARJALAINEN

ELMA-MUMMONI

Elma eli lapsuutensa Vaarankylällä. Hänen parhaat ystävänsä, Väisälän Aune ja Kalevi, asuivat aikoinaan siellä myös. Oli kerta jos toinenkin kun Elma liikuttui muistellessaan ystäviään.

Ystävysten onneksi minä, Elman pojan tytär, satuin muuttamaan Vaarankylälle, saman pellon varteen, jossa Elman isä, Eemeli, oli asunut kauan kauan sitten. Sen ansiosta saatiinkin ystävykset tapaamaan toisensa pitkän ajan jälkeen.

Vaan Elman elämä ei ollut aina kovin mukavaa. Vaarankylällä hän kohtasi myös syrjintää ja kiusaamista. Häntä pilkattiin, ja hänet jätettiin ulkopuolelle tapahtumista, syyksi sanottiin että hän oli ollut avioton lapsi. Äpärä, äpärä, kaikui Elman korvissa aivan liian usein. Vaan ei kiusaamiseen tarvita koskaan syytä, eikä se ollut Elman syy tai vika.

Siksi Elma ei mielellään muistellut aikojaan Vaarankylällä, niin kipeitä osa muistoista oli. Mutta selväksi tuli, että oli hänellä lapsena ollut miten vaikeaa tahansa, ystävykset pitivät yhtä. Aune ja Kalevi olivat tukena, he olivat todelliset ystävät.

Kerron Elman tarinan nurjan puolen, koska se kuiskaa vahvan viestin. Elmalla oli vaikea lapsuus, mutta Vaarankylällä löytyneet elinikäiset ystävät, nuo sydämelliset sielut, saivat sydämen sykähtelemään onnesta aina ja ikuisesti. Aivan loppuun asti ja uskon, sen tuonne puolen.

Hetemäen, nykyisen Salmelan Elma Karjalainen ja Alatalon Aune Pylvänäinen olivat nuoruuden ystäviä Vaarankylällä.

Ehkä Elman tarina kannustaisi meitä muitakin muistamaan, että vaikeina aikoina voisimme olla ystäviä toisillemme. Erityisesti näin pandemian runtelemana aikana ystävät ovat se, keneen luotetaan. Tehdään yhdessä Elman unelmien Vaarankylä, jossa kaikki olemme ystäviä toisillemme.

Rakkaudella Elmaa muistaen, Hanna-Kaisa Naumanen

2016 Elma ja Aune tapasivat Vaarantalolla Hanna-Kaisa ja Jani Naumasen pojan, Eemelin kastejuhlassa. Kuvassa myös Kalevi Pylvänäinen ja Elman poika Juha Leinonen

VAARANKYLÄN LENTOPALLO

Lentopallopelit lähtivät pyörimään Vaarankylän kentällä jo toukokuun lopulla. Kenttää ympäröivä suojaverkko siirrettiin loitommalle ja niin saatiin tilaa uudelle uljaalle tuomaritornille. Näin tuomarimme Pentti Määttä pääsee omin silmin seuraamaan oliko pallo rajalla vai rajan sisä– tai ulkopuolella.

Syyskauden alusta Vaarankylän pelivuoro Korpitien uudessa monitoimikeskuksessa on ollut keskiviikkoisin klo 18-20.

Lentopalloa ovat olleet pelaamassa Kotiahon Pentti, Polkulan Jukka ja Ellu, Hilkka Karjalainen, Vesalan Irja, Karppilan Jani, Väisälän Merja, Pekka ja Raija Määränen, Maritta Sippula, Juholan Markku ja Terttu, Veli Väisänen, Nuppu ja Elias Väisänen, Karla Tolvanen, Seppo Keränen, Tommi Karttunen, Mikko Korhonen, Eino Leinonen, Keskitalon Pertti, Raimo Heikkinen, Kytölän Milla, Oona ja Mikael, Pertti Marjamäki.

Lentopallo on tullut Vaarankylään jäädäkseen. Innostuneita pelaajia on riittänyt joka pelipäivälle niin, että peli on saatu käyntiin. Pelaajia on myös Vaarankylän ulkopuolelta, mikä on omiaan lisäämään kanssakäymistä toisten kylien kanssa. Yksi Kyläyhdistyksen toiminnan tarkoitus on yhteistoiminta naapurikylien kanssa

Vaarantalon karaoke

Karaoke on ollut yhtenä Vaarankylän kyläyhdistyksen toimintaan kuuluvana aktiviteettina jo kuutisen vuotta. Loikka parempaan laatuun tehtiin vajaa kaksi vuotta sitten, kun kyläyhdistys hankki Vaarantalolle uuden, laadukkaan äänentoistojärjestelmän. Nyt saadaan äänentoisto kuulumaan ja säädettyä koko salin alueella ja karaokekäytössä säätöjä löytyy joka tarpeeseen.
Järjestelmä sisältää 8 kaiutinta, 2 mikseriä, kaiutinprosessorin eri kaiuttimien säätöön ja asetuksiin, 2 langattomien mikrofonien yksikköä 4:llä mikrofonilla, 2 lankamikrofonia, 2 mikrofonitelinettä ja 2 diskovalolaitetta, karaokelaitepöytä laitteiden ohjausta ja säätöjä varten (pöydän korkeus säätyy sähköisesti) ja tuhottoman määrän kaapeleita. Iso osa tästä roinasta saatiin nätisti piiloon karaokelaitepöydän uumeniin.
Järjestelmästä voidaan helposti tarvittaessa siirtää toimiva osa esim. kotaan tai pihalle juhlatelttaan, jota on jo pari kertaa tehtykin. Hyvin on toiminut.
Karaokelaitepöytä rakennettiin tietenkin itse ja talkoilla, niin kuin muutkin asennustyöt.
Pöydän ”kehitystarina” on hauska! Kun suunnittelupalaverit oli käyty ja raamit alkoi olla selvillä, alkoi mietintä; mistä pöytä rakennetaan. No pöytää alettiin sitten koota kahdesta pöydästä ja toinen niistä löytyi Vaarantalon yläkerrasta. Ja kuin sattumalta löytyi uudenkarhea sähkötoiminen toimistopöytä Kajaanin osuuspankin purkutyömaalta. Kiitokset asian hoitaneille! Tyylikkäät verhouslevyt löytyi Siilinjärven ”Elävän kaupan” varastosta, jonne ne olivat kulkeutuneet Pielaveden osuuspankin purkutyömaalta.
K-raudasta ostettiin pyörät pöydän jalkoihin, listatarpeet ja joitain tilpehöörejä, joita ei löytynyt rakentajien ”taskuista". Sitten vaan töihin…sahaamaan, höyläämään, hitsaamaan…Lopputulokseen olemme hyvin tyytyväisiä!

Laitteiden (järjestelmän) käyttöä on sitten opiskeltu ja sitä tehdään edelleenkin. Siinä edetään hyvin. Ohjelmat, joilla karaokea pyöritämme ovat maksulliset Singa Business Lite ja Feelment, jotka molemmat ovat räätälöity kerho-,yhdistys- ja opetuskäyttöön. Vain käytöstä tulee kuluja käyttäjille ja niistä maksuista ohjelmien omistajat maksavat Teostolle sen, mitä niille kuuluu.
Ohjelmat ovat siis verkon kautta käytettävissä, siispä terveiset ja kiitokset valokuitumiehille.

Karaoketilaisuuksia, - iltoja on koronan vuoksi jäänyt muutama pois. Näyttää kuitenkin, että ollaan pääsemässä normaaliin sovittuun rytmiin.
Johtokunta päätti taannoin kokouksessaan, että karaoke on yksi aktiviteetti muiden joukossa, jotka ovat jäsenille ilmaisia ja että sitä voi tulla halutessaan harrastamaan, kunhan talon ja laitteiden ”valvonta” on sovittu jonkun johtokunnan jäsenen kanssa.
Laulupaikkana Vaarantalo debytoi alkusyksystä tulemalla valituksi kurssipaikaksi Kainuun Opiston pitämälle karaokekurssille. Opettajana kurssilla oli meille monille tuttu ex tangokuningas ja musiikin maisteri Pekka Mikkola Kuhmosta.
Ja nyt syys- ja kevätkaudella Paltamon kansalaisopiston karaokekurssin paikkana on Vaarantalo.

Lopuksi…Hyvät Ihmiset, kyläläiset, kyläyhdistyksen jäsenet ja ystävänne – menkää ja tulkaa laulamaan! Karaoke on erinomaisen hyvä harrastus! On lukuisa määrä tieteellisten tutkimusten tuottamaa tietoa musiikin ja erityisesti laulun terveysvaikutuksista ihmispoloisen kehon vointiin ja elämänlaatuun .

Karaokevastaava Esa Huusko

TALKOOHENKEÄ LÖYTYY VAARANKYLÄSSÄ

Vuosi sitten Vaarantalon lipputanko tuli tiensä päähän ja kaatui pihatien poikki. Tanko oli tehty talkoilla Viertolan Einarin lahjoittamasta kuusipuusta ja valkoisen maalin peittämänä päässyt ”salaa” lahomaan. Uusi uljas lasikuituinen lipputanko pystytettiin juuri sopivasti juhannusjuhlan edellä. Juhannusaattona siihen kohotettiin ensimmäisen kerran lippu lippulaulun kaikuessa.

Lippu onkin tärkeä ulkoinen merkki kaikille Vaarantalossa järjestetyille juhlille.

Liputtaminen on hieno ja arvokas tapa näyttää iloaan ja korostaa syytä juhlaan. Liputtaminen on myös arvokas tapa osoittaa kunnioitusta tai kertoa surusta. On hyvä muistaa, että Suomi on yksi maailman parhaista maista. Siitä sopii iloita, ja Suomen lipun nostaminen salkoon on verraton tapa iloita myös itsenäisyydestä.

UUSI LIPPUTANKO

Juhannusjuhlaa vietettiin kauniin sään vallitessa. Lipunnostoa odotellessa laulettiin pihalla yhdessä. Nuppu nuorimpana läsnäolijana sai avustaa lipunnostossa. Samassa tilaisuudessa tyytyväiset valokuidun omistajat Koikerovaaralta halusivat muistaa ja kiittää Markkua ja Jukkaa suuresta työstä, jolla valokuitu saatiin Vaarankylään ja Koikerovaaralle. Komea kokko, jonka Esa ja Raija olivat jälleen rakentaneet, paloi iloisesti. Illan lopuksi halukkaat jäivät Vaarantalollelaulamaan karaokea.

ROMPETORI MATTILASSA

Vuoden tauon jälkeen voitiin taas pitää perinteinen rompetori Mattilan navetalla. Tavarat vaihtoivat omistajaa, pullakahvit ja palvilihakeitto kävivät kaupaksi, karaoke soi ja ihmiset viihtyivät, tapasivat toisiaan ja vaihtoivat kuulumisia. Kytömäen Juha piti auki aittamuseota, jonne väki taivalsi pellon poikki muistelemaan menneitä Kytömäen vanhojen tavaroiden parissa. Ekokympin jäteneuvoja oli koko päivän tapahtumassa tavattavissa. Sääkin suosi tapahtumaa ja tunnelma oli mukavan leppoisa. Upea talkooväki sai jälleen aikaan hyvän kylätapahtuman, jonka talon Antero-isäntä Pirjo-rouvansa kanssa vuosia sitten pani alulle.

VENETSIALAISET

Venetsialaiset saatiin koronatauon jälkeen jälleen pitää elo-syyskuun vaihteen tienoilla. Ohjelmassa oli perinteisesti yhdessäoloa, laulua ja lettukahvia. Musiikkikaparee viihdytti erityisesti tätä Vaarantalon tilaisuutta varten valikoidulla ohjelmalla. Illan pimetessä ja viilentyessä halukkaat jatkoivat vielä sisätiloissa karaoken merkeissä.

HETKIÄ KUMPULASSA

1980-luvulla ajaessamme lomamatkalla Paltamon ohi Ouluun päin tuli minulle vahva tunne, jonka sanoinkin ääneen: ”Tämä on minun maisemaani. Täällä voisin asua.” Helsingin keskikaupunkilaisena naurahdin heti itsekseni ja ihmettelin mistä ihmeestä tuo tunne tuli. Eihän täällä ole mitään muuta kuin pelkkiä puita ja tuossa ohitettiin vain joku pieni Heinijoen metsätie-viitta.

Vuodet kuluivat. Avioeron ja monien tapahtumien jälkeen vuonna 1994 elämä vei yhteyteen Kumpulan isännän, Eeron, kanssa. Joulukortista alkanut yhteydenpito johti elokuussa vierailuun hänen luonaan. Siitä alkoi seurustelu, jonka myötä kihlauduimme. Aina, kun elämäntilanne salli, vietin aikaa Eeron ja hänen lastensa luona. Tuntui, että olen oikeassa paikassa. Ajan kuluessa elämässämme ilmeni kuitenkin asioita ja tilanteita, joista en aiemmin tiennyt. Niiden seurauksena vuonna 1998 päätimme, että minusta tulee Kumpulan omistaja ja muutimme yhteen. Pieni Heinijoen metsätie-viitta tuli tutuksi kotiosoitteenakin.

Eräänä päivänä oli postilaatikossa kutsu kyläyhdistyksen kokoukseen. Mietin, kuuluuko kutsu myös minulle vaiko vain jäsenille. Päätin uskaltautua paikalle. Vastaanotto oli mitä ystävällisin. Kaikki kättelivät ja eräs oikein kaksin käsin. Kahvit juotiin ja oli lämmin yhteishenki. Olin iloinen ja tervetullut. Siitä alkoi taipaleeni Vaarankylän kyläyhdistyksessä. Saattoi olla jo seuraava kokous, jossa käsiteltiin kylätalon keittiöremonttia, piirustusten hankinta maksaisi paljon. Olin suunnitteleva rakennuspiirtäjä. Oli itsestään selvää tarjoutua auttamaan ja tekemään pieni keittiösuunnitelma talkootyönä. Se otettiin ilolla vastaan. Tunsin löytäneeni paikkani. En aavistanut, että kyläyhdistys olisi osa elämääni 16 vuotta.

Terveyttäni olivat monien vuosien ajan rasittaneet jatkuvat kivut. Jossain vaiheessa ajattelin niiden kuuntelemisen sijaan opetella täyttämään elämäni erilaisilla, uusilla asioilla. Toiminnassa kylämme hyväksi eri yhteyksissä sain toteuttaa suunnitelmaani voimieni ja kykyjeni mukaan. Opin elämään tilanteen kanssa. Ympäröivä luonto ja hyväksyvät kyläläiset vahvistivat minua.

Vastaan tulleet haasteet ja ongelmat olin tottunut ratkaisemaan pikaisesti ja sitten jatkanut vauhdilla eteenpäin. Nyt oli toisin. Olen tavattoman onnellinen siitä, että ymmärsin kuunnella kyläläisiä ja tutustua siten paikallisiin toimintatapoihin. Nautin kylähengestä ja uutena asiana ihanasta leppoisuudesta. Opittavaa oli paljon kainuulaisesta elämänmenosta, varsinkin, kun vuonna 2001 jäin yksin huolehtimaan Kumpulan tiloista. Syksyisenä iltayönä katselin rappusilla ulos pimeään vähän arkaillen ja mietin, että lähimmät naapurit ovat kilometrin päässä. Muuttaisinko pois? Totesin kuitenkin, että silloin en tietäisi olisinko selviytynyt asumisesta itsekseni. Päätin kokeilla yhden talven. Siinä kaupunkilaisella oli pähkinöitä purtavaksi. Oli puulämmitys, talven ja kesän pihatyöt, vesi tuli metsäpurosta sekä taloon että ulkosaunaan.

Kyläläiset auttoivat tarvittaessa. Apua tarjottiin pyytämättäkin, piti opetella vastaanottamaan. Eräänä talvena naapuri tarjoutui lämmittämään kotini uunit, että sain hoidettua muita asioita. Kun veden saannissa oli ongelmia, portaille ilmestyi tonkka täynnä vettä. Polttopuita ja monenlaisia ulkotöitä tehtiin ystävien kesken nauttien yhdessäolosta. Joskus palkkasin myös työmiehen kuukaudeksi.

Sukulaisia ja ystäviä viihtyi kyläilemässä viikon tai pari silloin tällöin. Kyläläisiä ja tuttuja piipahti ohi kulkiessaan kahvilla. Vieraita kävi. Erikoisimpia hetkiä oli, kun kaukaisimmat vieraat Sri Lankasta kävivät tuttujen kanssa tutustumassa Kumpulan elämään, samoin Bulgariasta viettämässä Uutta Vuotta.

Yleensä elämä oli kuitenkin yksin puurtamista. Aina oli jotain pakollista tehtävää, mutta luonto tasapainotti ja piristi yllätyksillään. Suuresti ilahdutti, kun kohtasin hirviä pihassa. Ne nukkuivat usein muutaman metrin päässä talosta. Ne söivät pajukkoa ja kuuntelivat vähän aikaa, kun höpöttelin ja lauleskelin niille. Jänikset loikkivat pihalla. Erilaiset linnut viihdyttivät. Palokärki antoi todellisen haasteen. Se majoittui makuuhuoneen ikkunan yläpuolelle yläpohjan tuuletustilaan. Siellä se asusteli pariin otteeseen, yhteensä noin kaksi vuotta. Se oli sellainen itsepäinen poikamies. Joka ilta se tuli hyvin myöhään reissuiltaan vintille ja varmisti koputuksillaan, että huomasin sen tulon. Joka aamu se herätti minut kertoakseen, että on lähdössä. Olisin halunnut nukkua. Yritin häätää sen pois. Sen kulkuaukko tukittiin laudoituksella. Jonkun ajan kuluttua paksut laudat olivat säleinä pitkin pihaa ja aukko suurentunut. Jossain vaiheessa huomasin tyytyväisenä, että palokärkeä ei pitkään aikaan näkynyt, mutta sitten se päätti tulla morsiamen kanssa pesää rakentamaan. Hermostuin sille tosissani. Kulkuaukkoihin asennettiin metalliverkot. Niitäkin ne yrittivät repiä pois, mutta oli ilmeisesti liian työlästä. Hirmuisesti äännellen ne kävivät lentämässä ja protestoimassa pihan yllä. Lopulta ne luovuttivat ja päätyivät talon taakse vanhaan koivikkoon pesää tekemään.

Luonto näytti monia ihmeellisiä asioita muutenkin, kuten sen oudon ”sateenkaarikuvun”. Sen alla valo oli niin oranssin keltaista, etten tiennyt olevan mahdollista. Kuvasin ja ihmettelin, kun tulipatsaan näköisen sateenkaaren pää liikkui pitkän matkan ja sitten takaisin.

Nautin tulesta leivinuunissa ja sen lämmöstä sekä kesällä nokosista pihakeinussa. Kaikkein ihaninta kuitenkin oli matka paljain jaloin lumihangessa, tähtitaivaan alla, lämpimään pihasaunaan ja sieltä välillä pyörähtämään pehmeässä hangessa. Saunasta jälleen pakkasen paukkuessa ja lumen narskuessa lämpimään tupaan, kynttilöiden valoon, saunakahville.

Kumpulan aikana molemmat lapseni saivat omia lapsia. Näin sain neljä ihanaa lastenlasta, kaikki Etelä-Suomessa. Kaksi vanhinta varttuivat vauvasta saakka niin, että jokai-

seen vuoteen kuului muutama viikko koko perheen yhdessäoloa Kumpulassa. Joka toisena jouluna oli ”Kumpulan Joulu” ja sama joulupukki herätti ihmetystä. Nenät kiinni ikkunassa, kihelmöivää odotusta tuntien lapset jännittivät, milloin pihatieltä, illan pimetessä, näkyy liikettä. Lopulta onnelliset kiljahdukset kertoivat, että joulupukki kiiruhti ryhmysauvoineen ja lahjasäkkeineen. Ennen kouluikää lapset tulivat mielellään useammaksi viikoksi myös itsekseen maalle mummin luo, kouluaikoina sitten lomilla. Jokaiselle vierailulle olimme järjestäneet paljon ohjelmaa koko perheelle, oli tietokilpailuja, arvoitusleikkejä, pelejä, temppuratoja ja mitä yllätyksiä milloinkin keksimme.

Ohjelmia suunniteltiin aina edellisestä vierailusta alkaen. Pienimmätkin lapsenlapset ehtivät nauttia Kumpulan taianomaisuudesta, vietetty aika on heillekin jäänyt pysyvästi mieleen onnellisena ja iloisena. Lapsille yksi mieluisimmista puuhista oli tuvan leivinuunin päällä loikoilu ja sieltä tarkkailu. Kaikki oppivat myös vähän siitä, miten maalla entisaikaan elettiin. Kaupunkilaislapsina heille oli tärkeää nähdä ja kokea erilaista asumista puulämmityksineen, ulkosaunoineen ja -vessoineen sekä askareineen.

Isovanhempieni kotona Savossa, Mäntysen kylällä, lapsena viettämistäni kesäloma-ajoista minulle jäi haave saada joskus itsekin asua maalla samalla tavalla. Sain mahdollisuuden elää lapsuuteni unelman todeksi.

22 vuotta on Kumpulaan muutosta jo kulunut. Tuo elämäni jakso muokkasi minua ihmisenä reilulla kädellä. Kainuulainen rauhallisuus opetti uutta suhtautumista elämään. Kohta olen asunut vuoden Etelä-Suomessa. Istun jälleen keskellä kaupunkia ikkunani ääressä kaupungin valoja katsellen. Koen olevani taas oikeassa paikassa, mutta samalla ihmettelen mihin aika hävisi. Tuntuu kuin olisin Kumpulan ajan elänyt eilen.

Koronasta johtuen emme lähtökahveja saaneet yhdessä nauttia, mutta ajattelen lämmöllä tapaamiani ihmisiä Vaarankylällä ja kaikkialla mihin elämä minut kuljetti. On kiitollinen ja hyvä mieli. Toivotan onnellista elämää teille kaikille ja menestystä Vaarankylälle.

Ystävällisin ajatuksin Kumpulan Arja

TUULIVOIMAA VAARANKYLÄÄN

Elokuussa Vaarantalolla järjestettiin tuulivoimainfo maanomistajille. Tilaisuuteen oli kutsuttu niitä maanomistajia, joiden maa-alueelle Myrsky-yhtiö oli suunnittelemassa tuulivoimapuistoa. Tilaisuudessa oli mahdollista tehdä yhtiön kanssa sopimuksia maanvuokrasta. Myöhemmin on käynyt ilmi, että toinenkin yhtiö on suunnitellut tuulivoimapuiston samalle alueelle Hukkalaan.

Kunnanhallituksen 11.10.2021 kokouksen pöytäkirjasta selviää, että *Ilmatar Energy Oy esittää kaavoitusaloitteessaan, että Paltamon kunnanhallitus käynnistää Hukkalansalon tuulivoimapuiston yleiskaavoituksen hakijan esityksen mukaisesti. Ilmatar on perustanut 23.9.2021 Paltamon kuntaan rekisteröidyn, Ilmattaren täysin omistaman tytäryhtiön Ilmatar Paltamon. Ilmatar Paltamo tulee vastaamaan kaavoitusaloitteen hyväksymisen jälkeen projektin hankekehityksestä, rakennuttamisesta ja tuulipuiston operoinnista.*

Hankealue sijaitsee Vaarankylän pohjoispuolella ja Saarisenjärven länsipuolella ja rajoittuu Puolangan kunnan rajaan. Ilmatar suunnittelee Hukkalansalon alueelle yhteensä maksimissaan noin 19 voimalan tuulivoimapuistoa.

Kunnanhallitus on hyväksynyt Ilmattaren esityksen. Tuulivoimapuisto on kooltaan sellainen, että se vaatii maakuntakaavan. Se ja ympäristölupamenettely vaativat aikaa noin kaksi vuotta. Näin ollen lähivuosina Vaarankylän alue siirtyy uuteen aikaan tuulivoima-alallakin.

MIKÄ MIES JA MISTÄ—MITÄ SE TÄÄLLÄ TEKEE

Nuo ajatukset saattoi liikkua monen kyläläisen mielessä nähtyään meikäläisen ilmaantumisen muuan vuosi sitten häärimään kylän- ja Vaarantalon maisemiin.
No minäpä kerron – ihan tuosta läheltä Vaarankylää olen maailmalle lähtenyt. Paikka on Oikarilankylä ja siellä talo Eeden eli Eeteni, niin kuin sitä kutsutaan. Talo siinä ihan Paratiisin tuntumassa, kylän taloista lähimpänä Ouluun menevää maantietä. Kauan sitten talo näkyi tielle, mutta on nyt jäänyt metsän varjoon. Siellä kasvoin ensimmäiset 6 vuottani.
Talo jäi v -51 setä-Jaakon perheelle ja perheemme muutti Murtolaan, rintamamiestilalle, jonne isä oli jo rakentanut asuinrakennuksen ja navetan. Sauna pihalle saatiin myöhemmin.
Talo ja tila myytiin takaisin valtiolle -66 ja muutto Hepoharjulle äidin syntymäkotiin eli mummolaan tapahtui. Itse olin jo tuolloin lähtenyt ”maailmalle”. Hepoharju oli myös Vehmasmäen Ainon (tätini) synnyinpaikka ja tämä on liittymäni Vaarankylään.- On muistikuvia lapsuudesta, kun me Eetenin/Murtolan penskat vierailtiin Vehmasmäessä.
Hepoharjun mummon, Iida Kustaavan sisko oli Anna Maria Karjalainen, monien kyläläisten muistama Juusolan emäntä, Juusolan Mari.
Vielä sukujuuristani se, että äitiemme puolelta meillä on Juholan Markun kanssa yhteinen esi-isä Ananias Paavonpoika Leinonen, joka syntyi Sutelassa 1825. Talo sijaitsi aikoinaan siinä ihan Ketolan vieressä.

Kansakoulun päätyttyä hautasin haaveeni maanviljelijän ammatista ja lähdin Paltamon kirkolle opettelemaan itsenäistä elämä. ”Kyllä se moalima opettaa”, oli isän ohjeet olleet jo vuosia ja jostain syystä ne sanat muistui usein mieleeni. Paltamon huoltoasemilla palvelin autoilijoita vajaan vuoden ja joskus sanoin tuntevani kaikki Paltamon kuorma-autoilijat.
Sitten Kajaaniin ammattikouluun opiskelemaan lisää autoista. Sieltä valmistuin ja sain työpaikan Blomqvistin Autoliikkeestä tehtävänimikkeellä ”nuorempi autosähköasentaja, jonka tehtäviin kuuluu myös dieselpumppuhuolto ja -asennus”.
Seuraava askel oli sitten v-64 alkanut varusmiespalvelus ilmavoimissa lentotekniikka-linjalla. Siihen aikaan karsinta oli tiukkaa…pääsykokeet Ilmasotakoulussa olivat kaksipäiväiset. Karvosen rouva kunnantalolta oli kysellyt isältä, että mihinkä se poeka on menossa, kun isän poliittista taustaa tiedusteltiin ”kunnasta”. Maalaisliittolaisuus kelepasi hyvinnii..

Työ…tai palvelustehtävät ilmavoimissa olivat mielenkiintoista ja mieluista työtä. Opiskella sai minkä ehti, tai oli pakkokin. Erityisesti koulutusjakso Venäjän Aasiassa..Uralin tuolla puolen oli mieleen jäävä. Myös edustus- ja työmatkat Moskovaan piti kestää kuin miehet.
Sotilaspassista voi nähdä palvelusaikani olleen 25v 09kk 21pv. Päättymispäivä 31.01.1991.
Tehtävänimikkeeni oli lentokonehuoltoupseeri ja siirryin reserviin ja eläkkeelle Hävittäjälentolaivueen huoltojaoksen johtajan tehtävästä, Sotilasarvoni on kapteeni.

Miksi sitten Vaarankylälle? Klisee tai ei – kyseessä on kotiseuturakkaus! Kun vuosikymmenten kuluessa olen yksin ja perheeni kanssa ajellut kohti Kainuuta ja Paltamoa tai Sotkamoa (vaimo Raija s. Kuhmossa ja varttunut Sotkamossa) on tienvarren kyltit ”Oulun lääni, Kainuu, Kajaani” saaneet aikaan rinnassa lämpöisen ailahduksen. Puheet ”nyt tulemme kotiin” ovat silloin olleet tavanomaisia.
Jossain vaiheessa kyselinkin Paltamon kirkolta ns. kakkosasuntoa, ettei myötääsä olisi sukulaisten kiusana, mutta se jäi. Vaarantalo tuli tässä yhteydessä esille tukikohtana, josta voisi kuljeskella sukulaisissa ja vanhojen kavereiden luona. Kuljeskella lapsuuden ja nuoruuden polut uudestaan ja uudestaan.
Näin sitten Vaarankylä, Vaarantalo ja myöskin iso osa kylän asukkaistakin on tullut tutuksi.
Vaarantaloon tulen kuin kotiini ja toiminnasta kyläyhdistyksessä on tullut mieluisa harrastus – kalliin hivakka vain, johtuen etäisyydestä Siilinjärvelle.

Kun satuin syntymään jo v-45, olen jo 76 vuotias. ”Korvienväli-ikäni” laahaa kyllä pahasti perässä, enkä osaa vielä liittää itseeni sanaa ”vanhus”, no mutta joo – ikäihminen – se pitänee hyväksyä.

Esa Huusko, Vaarankylän kyläyhdistyksen vara pj.

Vanhat valokuvat kiehtovat

Kuvat kertovat kylän tarinaa eri tavalla, kuin pelkkä teksti

Vanhojen valokuvien säilyttämisen suurin haaste on kuvien sisällön tallentaminen. Jos kuviin liittyvä tieto katoaa, ne tuntuvat arvottomilta. Kuva on sitä arvokkaampi, mitä enemmän siihen liittyvää tietoa on tallessa; kuvan henkilöiden nimet, kuvauspaikka ja aika, tilaisuus, missä kuva on otettu ja kuka kuvan on ottanut.

Jos tietoja kuvan henkilöistä ym. muusta sisällöstä ei ole säilynyt, niitä ei pidä silti heittää roskiin, vaan kannattaa niitä tarjota täällä Paltamossa kotiseutuyhdistykselle tai sitten museoon. Kuvista voi näkyä maisemia, paikallisia tapoja, rakennuksia, kulttuuria, mikä täydentää tietoa seudun elämästä. Vanhat valokuvat ovat suoranaista historiaa eikä niitä pitäisi koskaan hävittää. Eikähän noita vanhan ajan mustavalkoisia valokuvia niin paljon olekaan jäljellä; jaksaa ne säilyttää tuntemattominakin jossakin ”sopukassa”. Joku juuriaan etsivä voi löytää kuvista arvokasta menneisyyttä, jolle rakentaa identiteettiään.

Menetin sydämeni vanhoille valokuville parikymmentä vuotta sitten, kun kylästämme tehty kyläkirja, Vaarankylä – meidän kylä, ilmestyi. Kirjassa oli kuva myös kotitilaani liittyen. Aloin skannata vanhoja valokuvia setien ja tätien albumeista. Niistä albumeista avautui näkymiä myös kylämme toisten talojen ihmisistä ja elämästä muutenkin kylällämme. Mielenkiintoni kasvoi albumi albumilta ja kuva kuvalta. Rohkaistuin pyytämään naapurista vanhoja albumeita skannattavaksi ja vähitellen tietokoneeni tiedostoihin tallentui lähes kaikkien kylämme talojen vanhojen albumien sisältö.

Mutta ketä nuo kaikki ihmiset kuvissa olivatkaan? Aloin järjestämään vanhojen valokuvien katseluja tunnistamistilaisuuksia. Koko vuorotteluvapaavuoteni ajan noin kerran viikossa kokoonnuimme kyläläisten voimin tunnistamaan ihmisiä skannaamistani kuvista. Onnekseni kyläläiset olivat innolla mukana tilaisuuksissa ja monet kuvat alkoivat ”elää”, kun kuvissa esiintyville ihmisille saatiin nimet ja monesti myös tieto miksi ja missä kuvaan oltiin kokoonnuttu. Aloin kuvista tuntemaan ihmisiä, joista minulla ei aikaisemmin ollut mitään tietoa.

Paljon kuitenkin vielä tietoa puuttuu ja pienikin tiedon murunen on arvokas, joten on aika jälleen levittää kuvat näkyviin ja kokoontua yhdessä katselemaan ja muistelemaan.

Terttu Väisänen

KYLÄYHDISTYKSEN UUDISTETUT VERKKOSIVUT

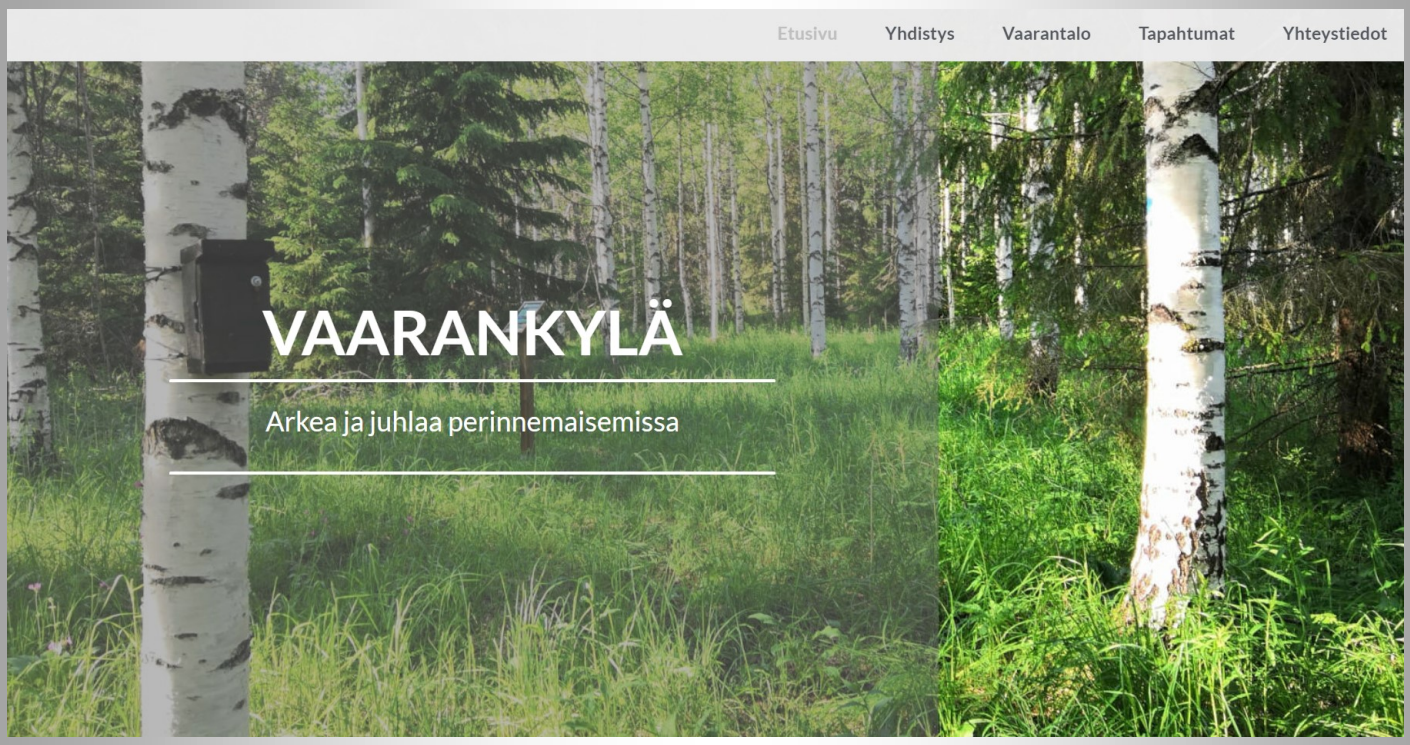

Yhdessä voimme saavuttaa enemmän

Yhdessä tekemällä voimme saavuttaa enemmän. Olipa kyse sitten kyläyhteisöstä tai yritystoiminnasta, mitä useampi jäsen yhteisöön kuuluu, sitä rikkaampaa ovat yhteisön osaaminen, voimavarat sekä mahdollisuudet ylläpitää toimintaa ja luoda uutta.

Ohjelmointialan startup-yrityksenä toimintaamme ohjaavat innovatiivisuus, asiakaslähtöinen kehittäminen ja ratkaisukeskeisyys. Näiden myötä verkostojen arvo on korostunut entisestään. Löytämällä toisiaan täydentäviä taitoja, osaamista ja molemminpuolista hyötyä yhteistyöllä voidaan saavuttaa merkittävää kilpailuetua.

Vaarankylän kyläyhteisön ja -yhdistyksen aktiivisuus on huomattu niin valtakunnallisesti kuin kansainvälisestikin. Jokaisen osaamisesta ja osallistumisesta koostuva yhteisö tekee aktiivisesti töitä oman kylän eteen. Yhteisössä toimiminen on mahdollistanut Vaarankylälle monenlaisia kehityshankkeita, tapahtumia ja kohtaamisia sekä pitänyt Vaarantalon tapahtumien sydämenä.

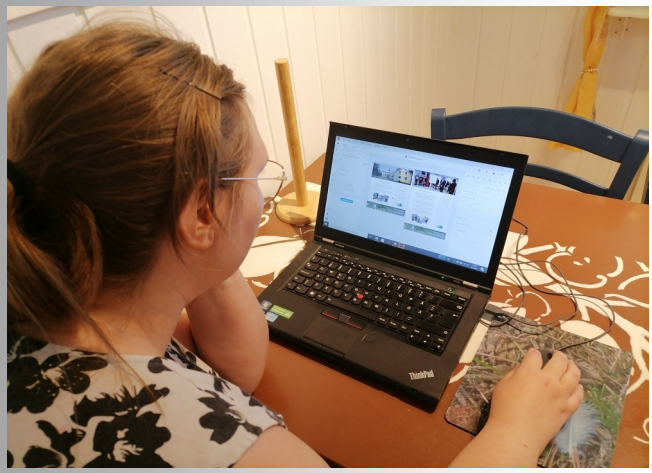

Yrityksemme on päässyt kesän aikana uudistamaan Vaarankylän kyläyhdistyksen verkkosivuja. Lähdimme toteuttamaan verkkosivuja vastaten toiveisiin helppokäyttöisyydestä ja näkyvyydestä digiajassa. Yhteisöllisyys nousi myös sivujen teemaksi. Ehdotukset puolin ja toisin otettiin avoimesti vastaan ja yhdessä tehden sivuista saatiin luotua toimiva kokonaisuus.

Verkkosivujen uudistettu ulkoasu tuo esiin kyläyhteisön arkea ja toivottaa myös uudet vierailijat tervetulleiksi kylän arkeen ja juhlaan. Verkkosivut löytyvät tutusta osoitteesta:

www.vaarantalo.fi

Yhteisön puhaltaessa samaan hiileen saavutetaan ja saadaan jotain suurempaa kuin yksistään olisi mahdollista. Toivon sinne kotikylälleni kaunista syksynjatkoa ja odotamme innolla millaisen vastaanoton Vaarankylän kyläyhdistyksen uudistetut verkkosivut saavat.

Syysterveisin, Miina Väisänen Toimitusjohtaja Appola Oy

JUHLAA VAARANTALOLLA

1922 – SATA VUOTTA SITTEN

Melalahden—Vaarankylän tieolot sata vuotta sitten ovat olleet todella puutteelliset ja haasteelliset. Sen osoittaa Kainuun Sanomista otetut lehtileikkeet. Vaikka haasteita on vielä tänäkin päivänä, pystyaitoja veräjineen ei sentään enää ole maanteillä esteenä ja hidastuksena. Postin kulussa näyttää kehitys tänä päivänä menneen takapakkia lähes sata vuotta taaksepäin, kun lukee tuota Kiehimän Maamiiesseuran kokousmuistiota.

— **Kiehimän maamiesseuran** johtokunnan kokouksessa t. k. 4 pnä Luettiin Maanviljelysseuran kiertokirje 17 päiwältä wiime joulukuta. Asiasta syntyi pitkä ja monipuolinen keskustelu. Kaikkein suurinta waikeutta tuottawana taloudellisena epäkohtana pidettiin yleisen kylän tien puutetta. Länsipuoli kylää, jossa asuu noin 25 perhekuntaa, on jäänyt eristettyyn asemaan yleisestä tiestä, niin että on melkein mahdotonta päästä kesällä yleiselle waltateille. Olisi siis rakennettawa kyläntie Puolangan maantieltä Kiehimän kylän halki Melalahden Waarankylään. Mainitulle linjalle rakenneiawa tie ei tulisi tyydyttämään ainoastaan Kiehimän kylää, waan siitä tulisi käyttämään Melalahden Waarankylä ja myöskin se osa Puolankaa, joka ei woi käyttää hywäkseen Puolangan maantietä. Samoin olisi otettawa kysymyksen alaiseksi, onko todellakin postilinjalla Kiehimä—Waarankylä—Kongasmäki niin pienet tulot, että ei kannata kolmasti wiikossa postia kantaa, wai minkä wuoksi kolmas postinkantoherta on mainitulta linjalta poistettu.

Edellä mainitut asiat päätettiin esittää Kajaanin Maanviljelysseuralle sillä toiwomuksella, että se koittaisi saada mainitut puutteeellisuudet niin pian kuin suinkin mahdollista korjatuksi.

23.8.1923
KS Mela-

Maaseutukirjeitä

Kirje Melalahdesta.

Entiseen tapaan on eletty. Eteenpäin pyrkimisen merkkejä on hawaittawissa. Onhan homattu tänne puimakonettakin ja kone jo lie tilattukin Allekirjoittaneelle jää arwoitukseksi, miten sen koneen sitten kuljettaa talosta toiseen, sillä meidän kylällä ei ole kuin tawallisia „kinttuteitä“, niin että jalkaisinkin kulkeminen on tarkkaa, sillä syvät kiwien ja kallioiden kolot tarjoo kulkijalle joka silmänräpäys hywän kuperkeikan. Entä sitten nuo kiwi- ja pystyaidat, joiden kiipeileminen tyssyy kulkijalta, jonkinlaista „urheiluwerta“. Tässä esimerkki aitojen paljoudesta ja siitä miten hankalaa on liikkuminen täällä Melalahdella. Lähdepä esim. Wiilolta maitopänikkää kuljettamaan laiwarantaan, niin 2 km. taipaleella on jo 20 pystyaitaa, kiwiaitaa ja weräjää, jotka saat purkaa ja tukkia. Matkalla, tällä 2 km. taipaleella, mene lopuleen tunti. Hewosella kulkeminen ei tule kysymykseenkään meidän „ison kylän“ läpi. Se jo menee „yli odotusten“. En ole wielä kuullut isoja walitteluja teiden huonoudesta. Ei ole lähetetty lähetystöjä „„parempiin“ paikkaan joten me melalahtelaiset olemme erittäin tyytyväistä wäkeä, niin arwelee

P:wen Jussi.

VAARANKYLÄN PERSOONIA

Kalle Emil Karjalainen eli Veikkolan Eemeli

Naapurissani Veikkolassa asui Eemeli, sanalla sanoen hyvin erikoinen persoona. Hän auttoi paljon kyläläisiä monenlaisissa töissä – hoiti lehmiä ja lypsikin niitä. Häneltä ennen niin sanotut naistenkin työt onnistuivat hyvin. Hän siivosi, pesi pyykit ja laittoi myös ruokaa ainakin omiksi tarpeiksi. Hän teki hyvää kaljaa. Meille lapsille oli oma pullo pirtin pöydällä ja lasi vieressä. Siitä sai ottaa, kun kysyi luvan. Pöydällä oli toinenkin pullo, mutta siihen ei ollut lapsilla koskemista – se oli aikuisten, kai lähinnä miesten pullo.

Hierojana Eemeli oli tunnettu muuallakin, kuin omalla kylällä. Hän hieroi koko pitkän päivän, joi kahvit ja söi välillä. Eemelillä oli jännä tapa; jos kissa erehtyi menemään liian liki hierojaa, sai kissa parkakin omansa. Eemeli vetäisi kissan selkään ”Isotol”-nimistä pahan hajuista hieromavoidetta. Ja tuskin se maistuikaan hyvältä, sillä kissahan itse joutui sen nuolemaan pois.

Eemeli järjesti kylän nuorisolle hiihtokilpailuja ja kesällä juoksukilpailuja. Hän yritti ohjata nuoria oikeille teille. Olihan Eemeli Varankylän Vedon puheenjohtajakin – vuosista en tiedä. Hän liikkui itsekin paljon juosten ja talvella hiihtäen. Eemeli kävi Oulusta ostamassa polkupyörän – meni junalla ja tuli pyörällä pois. Kerran hän päätti aamulla, että hiihtää tänään 100 kilometriä ja niin myös teki. Muistan sen sunnuntaipäivän, kun katsoin ikkunasta ulos, niin siellä Eemeli meni valkoisessa hiihtopuvussaan ohi.

Hän poimi paljon marjoja ja söi keväällä nokkoskeittoa – se oli uutta siihen aikaan.

Kerran meidän kissa tuli sairaaksi ja minä hätäilin, että nyt kissa kuolee. Äiti sanoi: Haeppa Eemeliltä sulffaa ja pirtua. Minä tietysti otin tyhjän kanfferitippapullon ja menin hakemaan lääkettä. Eemeli meni kamarissaan olevan punaisen arkun luokse, otti sieltä isomman pullon ja kaatoi siihen pieneen pulloon pirtua ja laittoi isosta pussista paperitötteröön sulffaa ja sanoi: Nuo kun syötät kissalle, niin se paranee. Minä kiitin ja lähdin kotiin – kissa muuten parani.

Minulle jäi Eemelistä sellainen kuva mieleen, että hän oli lapsille kiltti ja pitkämielinen. Veikkolan ulkorakennuksissa leikimme piilosta tai puks-peliä – leikkisotaa kai se oli – eikä Eemeli ajellut pois, vaikka siellä juoksi kymmenenkin muksua ja ääntäkin taisi olla ilmassa.

Emeli kuoli aika nuorena, 68 vuotiaana. En ollut enää silloin Paltamossa. Näin viimeksi Eemelin kuusikymmentäluvun alkupuolella. Eemeli koki koviakin aikoja Veikkolassa, eikä enää viihtynyt Veikkolassa vaan muutti Melalahteen. Hän myi Veikkolan veljelleni Heikille. Eemelistä voisi kirjoittaa vaikka kirjan juttuja. Varmasti riittäisi asiaa. Juttuni tuntuu aika lyhyeltä siihen kaikkeen, mitä Eemeli touhusi Vaarankylällä.

2015 Kirjoitteli entinen Tähtelän Raija

Vuonna 1957 oli Vaarankylän Vedon juoksukisat Veikkolan pihassa. Eemeli hankki kisoihin myös palkinnot. Rata kulki polkuja pitkin Kytörinteelle päin ja sieltä Vesalaan vajaan kilometrin matkan. Ajanottajana toimi Karppilan isäntä Väinö Moilanen. Siitä on säilynyt valokuva reippaasta, tytöistä ja pojista koostuneesta urheilujoukosta Veikkolassa.

Kuvassa tytöt istumassa vasemmalta Eila Karjalainen Purola, Rauha Karjalainen Tähtelä, Arja Heikkinen Niemelä, Anneli Heikkinen Alatalo, Pojat istumassa vasemmalta Pentti Heikkinen Heteaho, Reijo Heikkinen Heteaho, Viljo Keränen Erola, Mikko Heikkinen Mäkipelto, Taisto Heikkinen Alatalo, Veijo Moilanen Karppila, lippis päässä. Jouko Pyykkönen Pyykkölä (Asuivat Veikkolassa) Takana Vasemmalta Eemeli Karjalainen Veikkola, Jukka Pyykkönen Pyykkölä, Heikki Karjalainen Tähtelä, Hannu Heikkinen Takapelto, Vilho Moilanen Rinne, Teuvo Karjalainen Purola, Seppo Heikkinen Alatalo, Veijo Moilanen Karppila. Takimmaisena ajanottajana toiminut Karppilan Väinö Moilanen. Kuva Arja Heikkisen albumista.

KYLÄSANOMAT

Julkaisija Vaarankylän kyläyhdistys ry

Halmetmäentie 2 a, 88300 Paltamo

Puh. 0442451561, 0400192423, 0405731657

Kyläyhdistyksen johtokunta:

Puheenjohtaja	**Jani Naumanen**	**0442451561**
Varapuh.joht.	**Esa Huusko**	**0400294996**
Sihteeri	**Terttu Väisänen**	**0503218883**
Jäsen	**Raija Kyttälä**	**0440597229**
	Jukka Leinonen	**0400584937**
	Pentti Leinonen	**0500225489**
	Pentti Määttä	**0408280234**

Rahastonhoitaja ja Tarjoukset:

Markku Väisänen 0400 192423

Kyläsanomat ilmesyy nyt viidettätoista kertaa. Ensimmäinen vuonna 2006 ilmestynyt lehtinen oli hyvin vaatimaton ja sai alkunsa Kainuun Nuotan järjestämässä kyläyhdistyksille tarkoitetussa koulutuksessa. Jos oikein lasketaan tämän vuotinen numero olisi jo kuudestoista.

Kaikki kyläsanomat ovat www.vaarantalo.fi sivustolla kätevästi luettavissa sekä tietokoneella, että puhelimella.

Kyläsanomien tarkoitus on tuoda esille kylätoimintaa ja pitää osaltaan jäsenistö tietoisena, mitä kylällä tapahtuu.

Yhteistyön joukkovoimaa, joka kylän pitää vireänä kylän pienuudesta huolimatta, tuovat esille talkoojutut. Niiden toivotaan osaltaan madaltavan kynnystä tulla mukaan kantamaan kortta yhteiseen kekoon. Mukana on myös välähdyksiä kylän entisestä elämästä. Menneisyydestä kertovat jutut ovat pohja, josta ponnistetaan eteenpäin

Alkuvuosien lehtien takakannessa kuulutettiin toimitusapua lehden sisältöön. Sama toive on edelleenkin voimassa. On ilahduttavaa saada uusia näkökulmia niin Vaarankylän menneisyydestä kuin huomioita kylän uudistumisesta. Myös kaikenlaiset tekstit; henkilökuvat, sattumukset ja kuvat ovat tervetulleita jaettavaksi lehdessä meidän kaikkien iloksi.

Siispä kynät sauhuamaan ja tekstit osoitteella terttu.vaisanen1@gmail.com

Huomio!

UUSI KÄYTÄNTÖ JÄSENMAKSUN MAKSAMISEEN:

Pankit ja posti korottavat jatkuvasti perimiään maksuja, joten olemme pakotettuja etsimään ratkaisua tähän pulmaan. Postikulujen vähentämiseksi Kyläsanomat postitetaan suoraan Paltamon kirjapainosta niille jäsenille, jotka asuvat kauempana. Lähellä asuvien lehdet jaamme entiseen tapaan postilaatikoihin. Pankin perimiä kuluja saadaan pienemmiksi siten, että jäsenmaksuun liitetään **viitenumero**.

Aikaisemmin olemme postittaneet Kyläsanomien mukana erillisen jäsenmaksulaskun. Huomioithan, että laskua ei nyt tule, vaan tiedot jäsenmaksun maksamiseksi seuraa tässä:

Vuoden 2021 Jäsenmaksu on 10 €/**henkilö**

Vaarankylän kyläyhdistys ry

Tilinumero on FI34 5324 0950 0016 42

Viitenumero 1122 (ethän kirjoita viestiä, vaan viitenumeron 1122)

Eräpäivä 15.11.2021